

Михайло Луговський – професіонал вагонної справи

Першого вересня, у День знань, ветеран праці, почесний залізничник, колишній начальник служби вагонного господарства Львівської залізниці Михайло Петрович Луговський відсвяткував свій 80-й День народження. Тридцять сім років свого трудового життя Михайло Петрович присвятив залізниці. Його сумлінна праця неодноразово була відзначена щирою людською подякою та почесними державними нагородами, серед яких – орден Трудового Червоного Прапора.

Михайло Петрович Луговський народився в Ростовському краю РФ. Його батько був агрономом, а мати працювала в колгоспі. Проте в родинних генах був і залізничний ланцюжок, адже дід Михайла Луговського був бригадиром на залізниці. Можливо тому Михайло Петрович вирішив теж стати залізничником. У 1946 році він вступив до Ростовського інституту інженерів залізничного транспорту. За скеруванням Міністерства шляхів сполучення СРСР у далекому 1952 році молодий спеціаліст Михайло Луговський розпочав свою трудову біографію на Ковельській залізниці – у вагонному депо Здолбунів. Саме це депо стало для нього доброю трудовою школою, адже там він здобував професійний досвід, там формувався його характер – вимогливого та справедливого керівника. Працюючи на різних посадах у депо, Михайло Петрович долучався до розроблення і впровадження нових технологій ремонту критих вагонів, реконструкції підприємства, переобладнання підсобно-заготівельних цехів. Михайло Луговський був і раціоналізатором – свої рацпропозиції безпосередньо впроваджував на виробництві. У результаті цього випуск вагонів із планових

видів ремонту в депо збільшився на третину. Працюючи вже заступником начальника депо, Михайло Петрович впроваджував багатогруповий метод огляду й ремонту поїздів на ПТО Здолбунів, що дозволило скоротити час простою поїздів під однією операцією на 10-15 хвилин.

Після успішної роботи в депо Здолбунів Михайла Луговського призначили керівником вагонного депо Коломия. Вже за короткий час начальник депо Луговський зумів так організувати роботу колективу, що вагонне депо Коломия стало в один ряд із передовими колективами інших залізниць. За п'ять років у депо було проведено реконструкцію, збудовано новий візковий і колісний цехи, впроваджено найновішу на той час

технологію ремонту піввагонів. Виробнича потужність депо загалом зросла в півтора рази.

Тож коли Михайла Петровича Луговського призначили на посаду начальника служби вагонного господарства, він уповні виправдав цю високу довіру. За 21 рік, впродовж яких Михайло Луговський очолював вагонну службу, депо залізниці перетворилися на передові індустріальні підприємства. Значне збільшення об'ємів перевезень народногосподарських вантажів і пасажирів змусило залізницю будувати нове вагонне депо в Чопі та рефрижераторне – у Тернополі, реконструювати депо в Дрогобичі, Здолбунові, Коломії, Ковелі, Тернополі. У цей час будували багато

пунктів підготовки критих вагонів і піввагонів, на залізниці було розроблено і впроваджено систему обслуговування рефрижераторного рухомого складу.

Впродовж 37 років праці на різних посадах Михайло Петрович надавав велике значення розвитку технічного удосконалення, зміцненню матеріальної бази, пошукам резервів підвищення продуктивності праці на підприємствах вагонного господарства залізниці, збільшенню перевізної й пропускної здатності Львівської магістралі.

Михайло Петрович ніколи не шкодував досвіду та слушних порад для своїх молодших колег, активно долучався і до громадської роботи. Коли працював у вагонному депо Коломия, його двічі обирали депутатом місцевої міської ради.

От уже двадцять років, як Михайло Петрович на заслуженому відпочинку, проте його багатий досвід стає у пригоді й нині, адже в Михайла Петровича залізнична родина. Старший син Сергій Михайлович, здобувши другу вищу освіту в Дніпропетровському інституті залізничного транспорту, працював у Тернопільському рефрижераторному депо, очолював вагонне депо Ковель, а нині працює в цьому депо начальником виробничо-технічного відділу. Дружина Сергія Михайловича теж працює у вагонному депо Ковель.

Онук Олександр, хоча і не став залізничником, та все ж його робота також має стосунок до транспорту – він працює старшим слідчим транспортної прокуратури. Окрім ще двох онуків, два місяці тому, родину Михайла Петровича поповнив правнук. Можливо, саме йому продовжувати залізничну династію Луговських.

Фото з архіву

Старша медсестра Клінічної лікарні Львівської залізниці Дана ОЛІЙНИК: “Люблю людей і стараюсь робити для них добро”

Цю доброту в очах я відразу побачила, коли зайшла до пані Дани в кабінет. Тепло в очах і така привітна усмішка... Про таких людей кажуть, що в них дар від Бога допомагати людям.

– Мені моя мама завжди казала: “Дитино, якщо не можеш допомогти людині, то не нашкодь. Але старайся допомогти. Бо коли робиш людям добро, то воно до тебе повертається”.

Я пам'ятаю мамині слова й сьогодні, – ділиться спогадами Дана Іванівна Олійник – старша медсестра 2-го терапевтичного відділення Клінічної лікарні Львівської залізниці. – Недавно я відсвяткувала ювілей. Мені подарували стільки квітів, що не було куди їх розмістити. Дуже приємно за таку увагу, за всі хороші й теплі слова. Святкувала кілька днів, бо всі хотіли привітати: мої рідні, друзі, співробітники – і на всіх мені хотілося виділити час.

За 31 рік праці в житті Дани Іванівни було чимало хорошого й сумного. Вона розділяла радість і горе всіх хворих, якими опікувалась. Працюючи в пульмонологічному відділенні, сама захворіла на запалення легень.

– Ніхто з медиків не застрахований від хвороб, – каже Дана Олійник. – От і я свого часу занедужала на те, від чого стільки часу рятувала людей. А взагалі, я з дитинства мріяла стати лікарем. Моя бабуся була народною цілителькою: робила заговори, лікувала народними методами. А я дивилась і намагалась щось собі перейняти. Мамин брат працював лікарем і я дуже любила слухати його розповіді про різні цікаві випадки. Напевно, тоді в мене з'явився стимул також допома-

гати людям.

Дуже цікаво було працювати у відділенні в Брюховичах, хоча й складно: старенькі корпуси, ми користувалися багаторазовими шприцами... Але в нас із медсестрами й санітарками завжди були розуміння та взаємодопомога. Хворі мали бути обігріті, забезпечені не тільки медикаментами та харчами, ми дбали про їхній комфорт. На жодні побутові труднощі не звертаєш уваги, адже головне – це пацієнт і турбота про нього.

У сім'ї Дани Іванівни в медицині працює тільки вона. Чоловік викладає в університеті “Львівська політехніка”, син вчиться в тому ж таки вищому закладі, а донька – аспірантка фізико-механічного інституту.

– У них всіх – талант до точних наук, – наголошує Дана Іванівна. – Я дуже люблю свою сім'ю. Разом відвідуємо батьків та допомагаємо їм, а ще дуже любимо виїжджати на природу в місто Броди, звідки я родом. Там так красиво, що просто не передати словами. Взагалі природа – це наша сімейна стихія.

Щодо захоплень, то Дана Іванівна признається, що дуже любить готувати різні страви. І задоволена, що вони смакують і родині, і гостям.

Про свою роботу в лікарні Дана Олійник теж розповідає охоче:

“У нас чудова атмосфера у відділенні, тому працюється легко й приємно”. Завідувача відділенням Наталія Вібла доповнює: “Дана Іванівна – це наше ясне сонечко. Завдяки її доброті всі наші пацієнти мають належний догляд і лікування, недарма в книзі відгуків є багато вдячних слів на її адресу від пацієнтів”.

Ось хоча б деякі із записів: “Ми, учасники бойових дій, інваліди Великої Вітчизняної війни 1941-1945 рр., ветерани праці залізничного транспорту висловлюємо особливу подяку старшій медичній сестрі Дані Іванівні Олійник...”, “... дякую старшій медсестрі пані Данусі, яка є доброю, усміхненою, її доброта нас зігрівала...”.

Я вчитувалась у рядки подяк і пригадалися слова, з яких почалося знайомство із старшою медичною сестрою Даною Олійник і які стали кредом її життя: “Люблю людей і стараюсь робити для них добро”.

Олена БІДУЛЯК,
студентка першого курсу
факультету журналістики Львівського
національного університету
ім. Івана Франка

<p>ЗАСНОВНИКИ: управління Львівської залізниці та дорпрофсоюз Ресурційне свідомство КВ № 1252. Редактор Ігор ПАРАЩАК тел. 226-32-97 факс. 226-41-83 Заступник редактора Андрій ВЕЗДЕНКО.....226-26-10</p>	<p>Відповідальний секретар Галина КВАС.....226-25-67 Кореспонденти: Орися ТЕСЛЮК.....226-32-03 Ольга ПАДКОВСЬКА.....226-01-65 Дмитро ПЕЛИХ.....226-36-23 Оксана ГЕРШУНЕНКО.....226-37-83 Оксана ПОДОЛЬСЬКА.....226-39-34 Коректор Валентина СУТАК.....226-37-80 Фахівець з підготовки газети до випуску Ольга ЛЕСЬКО.....226-38-09 Бухгалтер Тетяна АНДРУШКО.....226-46-80</p>	<p>Львівський Залізничник Адреса редакції: 79000 м. Львів, вул. Гоголя, 1. Е-мэйл: lz@railway.lviv.ua ГС ДТГО “Львівська залізниця” Р/р 260000092670 Код ЄДРПОУ 20851444 МФО 325956 ЛФ АБ “Експрес-Банк”</p>	<p>Індекс газети 30223. Виходить щоп'ятниці. Тираж 28 765. Замовлення 1458. Зверстано у комп'ютерному центрі редакції газети “Львівський залізничник”. Комп'ютерна верстка Антоня БЕГЛЯРОВА 226-38-15. Склад редакційної колегії: Ігор Паращак, Андрій Везденко, Орися Теслюк, Галина Квас, Олександр Гершуненко.</p>	<p>Точка зору авторів може не збігатися з позицією редакції. Передрук текстових чи візуальних матеріалів газети можливий лише з письмового дозволу редакції. Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати надіслані матеріали. Рукописи та листи авторам не повертаються. При цитуванні посилання на газету “Львівський залізничник” обов'язкове. Газету віддруковано у “Видавничому Домі “Високий Замок”.</p>
---	---	---	--	--